

לאחיך ולסשה

אני מניח, שהדיעות שאני מריץ על המצב מגיעות במלואן או בסיכומן ולא אחזור עליהן

מצבי פה "בין שני הרים" מורכב כשהיה, אך דומני שמעולם לא סבלתי מקשי ההידברות עם דבג כהפעם. רצונו ודאי שדעתו תתקבל, אך יצרו כאילו שיישאר לבדד ושהכל יתנגדו לו. אם אתה מסכים אתו ב-80% וחולק ב-20%, או מסכים בעיקר וחולק באיזה טפל, או מסכים בכלל וחולק בפרט מסויים, מייד הוא מרכו את כל הלהט באותם 20%, באותו טפל או פרט, ומעוצמת הריב יוצא שכאילו המחלוקת היא ב-100%. אופן השיחה פשוט בלתי-אנושי; לעולם אינך מצליח להשמיע באוזניו פסוק שלם. מייד הוא משסע, נאחו במילה שאינה נראית לו, מתריס ומתקצף. לחבר איתו במשותף איזה גילוי-דעת או מכתב הרי זה עינוי. את דעתו הוא משמיע בשצף כזה ותמיד לא בדרך שיחה, אלא בנוסח של הצהרה שאין להרהר אחריה, עד שמתוך תגובה פסיכית משונה אתה נאלם דומייה - כי יש איזו פחיתות כבוד בהבעת הסכמה. גם יש שלא ניתנת לך הזדמנות לשלב מילה של הסכמה לתוך הנחשול - ושתיקתך מתפרשת כאילו כאי-הסכמה, ונוצר בלבול.

אבל אחדל מדיקדוקים פסיכולוגיים ואעמוד על נקודה אחת עיקרית, שבה אנו באמת מחולקים. אין זו נקודת המחלוקת היחידה, אך נדמה לי שהיא העיקרית. איתו עצמו טרם ביררתי את הדבר - אשתדל לעשות זאת לפני צאתו - אך איני רוצה להחמיץ דואר זה אליכם מבלי להודיעכם דעתי בשאלה שודאי תוכרע בארץ.

ובכן: באתי לידי הכרה גמורה שלא נחזיק מעמד בסירוב לקבל רשיונות עליה. א. דבג יוצא עכשיו למחנות להכריו שלא נקבל רשיונות כל עוד הספר הלבן קיים (זה חל, כמובן, על 1,500 לחודש, ז"א על ח"י אלפים לשנה), להסביר מדוע, ולקרוזא לציונים לעמוד איתן. אין הוא נותן לעצמו דוח מרושם דבריו. הוא יזרע יאוש וישמיט את הבסיס מתחת למעמד הציונות במחנות. הציונים שיעמדו איתן ישמיטו מידם את הגה ההנהגה. לא תישאר כל הנהגה. תבוא התפוררות גמורה. אני יודע היטב, כי גם אם נקבל הרשיונות, תכה אותו המנה הזעומה מכה אנושה, אך אין לי ספק מהו הרע במיעוטו.

ב. גם לשם החזקת מעמד הכרחיים שליחים. אנשי ? החי"ל ? ישתחררו. צמרת החי"ל תשתחרר תוך חודשים ספורים - כל העסקנים הקשישים, כל שיכבת ההנהגה, ישובו בקרוב לארץ. אם לא יבואו במקומם שליחים מהארץ יבוא הרס מוסרי גמור. שליחים אלה לא יגיעו למחנות בגניבה, אלא רק עפ"י סידור רישמי. בלי סידור העליה בדינו - אותה עליה שתורשה - לא ייתכן סידור השליחות.

ג. אחת מטענותינו העיקריות היא שאנשים [במחנות] מתים, ימותו. איך נצדיק את הפקרתם בידנו, באותה מסגרת ההצלה הצרה שתתאפשר?
ד. התשובה הנזרקת מפי דבג - תסדר הממשלה את העליה, הלא האנשים בידיה - חסרת שחר בעיני. זה כגיוס [לבא הבריטי] בידי הממשלה או כסגירת הלשכות של הגיוס [ב-194] לא ע"מ לפתחן מחדש, וד"ל.

ה. בארצות שבתחום השליטה הסובייטית רשיונותינו הם המכשיר היחיד לפעולה ולהיאבקות ציונית. הנה, זו סו"ס מסופיה וכאילו עומדים לזוו מבוקרשט - בזכות מה? בזכות המנות הדלות של רשיונות עליה שנשלחו.

ו. כל המאמצים וההעזה לע"ב [עליה ב'], עם התנגשויות דמים וכיו"ב, אך זוהי מערכה מדינית ולא עליה. מה יהא על הקשישים, על ילדים, על המשפחות?
ז. כל העמדה של דבג בעניין זה בלתי הגיונית, בלתי עקבית בעיני, סותרת לחלוטין עמדתנו בעבר. אך אילו משום אי מסקניות בלבד לא הייתי פוסל טכסיס לו היה יעיל